

Turēties pie Jēzus

Jēzus sacīja:

13 Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sāļis?

Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama.

14 Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta.

15 Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā.

16 Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.

17 Nedomājiet, ka Es esmu atnācis atmest bauslību vai praviešus. Es neesmu nācis tos atmest, bet piepildīt.

18 Jo patiesi Es jums saku: tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, iekāms viss notiek.

19 Ja kas atmet kādu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā māca ļaudis, tas būs vismazākais Debesu valstībā; bet, ja kas dara un māca, tas būs liels Debesu valstībā.

20 Jo Es jums saku: ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksit Debesu valstībā. *Mat. 5:13.–20.*

Mīļā draudze!

Mēs turpinām sekot Jēzus Kalna runai. Pagājušā reizē mēs runājām par Jēzus svētības vārdiem, ar ko sākās Viņa Kalna runa. Arī turpinājumā Jēzus iedrošina Savus mācekļus, Viņš runā par tiem ar lielu pārliecību, ka viņi ir īpaši, izredzēti, no viņu dzīves ir atkarīga visa pasaule. Jēzus saka: **“Jūs esat zemes sāls. Jūs esat pasaules gaišums.”** Kas par vārdiem. Caur kristiešiem tiek sālīta zeme – tā iegūst garšu, tā to saglabā un uztur. Ar savu liecību kristieši uztur šo zemi. Jēzus sekotāji ir tie, kas nes pasaulei gaišumu, cerību, prieku.

Ja mums to šodien sacītu, mēs noteikti *noraustītos* un teiktu: “Nu, nepārspīlē, draudziņ, tu pats labi zini, kādi mēs esam – veci un slimī, kašķīgi un neuzticīgi. Varbūt vajag mazliet *piezemēties*.” Es domāju, ka tā līdzīgi domāja arī Jēzus mācekļi. Viņi bija pieredzējuši cilvēki, kas vairs nepakļāvās jaunības ideālismam.

Tomēr Jēzus skatās ar pavisam citādām acīm uz Saviem sekotājiem. Viņš redz tās iespējas, kas viņiem ir dotas. Būdam Dieva bērns, tu vari izdarīt tik daudz labas lietas, kāpēc tu to nedari, kāpēc neizmanto savas iespējas? Šodien kristībā mēs dzirdējam apsolījumu, kas katram no mums ir dots, ka Jēzus ir ar mums līdz pasaules galam.

Var jautāt, kāpēc lai kāds liktu sveci zem pūra? Vai nevar būt, ka te ir domāti kristieši, kas it kā tic Dievam, bet savā ikdienā to nerāda? “Ticība ir privāta lieta. Ko es citiem uzbāzīšos? Es šoreiz paklusēšu, lai citi runā.” Bet varbūt tieši no mūsu pašu runāšanas un darbības ir atkarīga citu cilvēku dzīve. **“Jūsu gaisma, lai spīd ļaužu priekšā”**, saka Jēzus. Viņš šeit nerunā par sludināšanu, par gudriem vārdiem, bet par labiem darbiem. No vārdiem mēs visi esam noguruši. Tie ir tik daudz visur mums apkārt, ir grūti uzticēties tam, ko cilvēki saka, nemaz nerunājot par politiķiem vai medijiem.

Ja Jēzus šodien būtu mūsu vidū un teiktu: “Nu, klausies, draugs, tu esi zemes sāls, tu esi pasaules gaišums”, – vai tu tam noticēsi? Tas nav tik vienkārši. Man tūlīt ienāk prātā visas manas slimības, rūpes un kaites, par kurām man ir jā rūpējas. Tomēr Jēzus aicina mainīt savā iekšējā televizorā programmu, pārslēgt uz citu kanālu. Nevis sevis žēlošana un riņķošana ap sevi, bet Dieva mīlestība un aicinājums man, dzīvot piepildītu dzīvi, kas citiem ir par svētību. Mums apkārt ir tik daudz vajadzību, tik daudz tumsas un grūtību, sākot ar mana kaimiņa depresiju un beidzot ar to, kā saglabāt mūsu vidi nākamajām paaudzēm...

Un tad sākas visādas atrunas, un atklājas visa mūsu mazdūšība un neticība.

Bet Jēzus nav mierā ar šādu attieksmi. Viņš brīdina: ***“..ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.”***

Attaisnojumi, lai nepildītu Dieva prātu, var būt visādi. Līdzīgi kā mūsdienās jau pašā kristietības sākumā atšķīrās viedokļi, kas tad ir Dieva prāts. Jēzus vārdus, ka no bauslības nedrīkst pazust pat vismazākā rakstu zīmīte, ka ir jāievēro visas bauslības prasības un nedrīkst neko mainīt, bija teikti jūdiem, kas Viņam sekoja. Jēzus mācekļi bija jūdi, uz kuriem attiecās visas Vecās Derības bauslības prasības. Šodien šos vārdus lieto kā apgalvojumu, ka katrs vārds Bībelē ir Dieva vārds, un viss ir jāievēro līdz pēdējam.

Bet jau pats Jēzus nebija akls burtu kalps, bet meklēja Dieva sākotnējo prātu, kas ir apslēpts bauslībā. To var redzēt nākamajos pantos, kur Jēzus skaidro dažādus pantus.

Pašā Jaunajā Derībā mēs varam atrast vēl citu pieeju. Kad kristietība ienāca grieķu un romiešu teritorijās, radās jautājums, kā tad ir ar pagāniem, vai arī viņiem ir jāievēro visas bauslības prasības? Pāvils to noliedz. Grieķiem nav jābūt apgraizītiem, nav jāievēro svētki un šķīstīšanās rituāli. Tās visas ir lietas, kas ir rakstītas bauslībā, un tomēr kristieši tās neievēro, arī mēs šodien esam gājuši Pāvila pēdās.

Tas nenozīmē, ka Vecā Derība mums kristiešiem nebūtu vajadzīga. Pāvils saka, ka tur rakstītais var mums kalpot kā paraugs, no kā mēs kā ne-jūdi varam mācīties. Tomēr kā tādiem, kas ir atpestīti Dieva žēlastībā caur Kristus krusta nāvi un augšāmcelšanos, mums ir dota brīvība izvērtēt lietas. Mums nav vairs aklī jāpilda pavēles, kuras mēs nesaprotam un kur mēs neredzam nekādu jēgu. Pats Pāvils atcēla daudzas prasības.

Mārtiņa Luterā kolēģis Filips Melanhtons teica, ka mums ir jāuzmanās no tā, ka mēs ar visādām bauslības prasībām neaprokam pašu Jēzu Kristu. Cik ātri mēs varam mainīt akcentus. Vienā brīdī liekas, ka es dzīvoju kā labs kristietis, otrā – es *iebraucu* paštaisinībā vai pats ar saviem spēkiem cenšos sevi iztaisīt par svēto tā, ka Kristus žēlastībai vairs nav vietas manā dzīvē.

Šodien konservatīvie kristieši, mēģinot turēties pie visas Bībeles, var *iebraukt* zināmā paštaisinībā un tiesāšanā, un zaudēt to, ka mums visiem ir vajadzīga Dieva žēlastība. Savukārt, liberālie kristieši var pielāgot Bībeli savām iedomām, izvēloties tikai sev tīkamo un pielāgot Dieva prātu mūsu pašu mērauklai.

Tāpēc ir svarīgi atcerēties to, ka galvenā mēraukla ir un paliek Jēzus Kristus. Viņš ir tas, kas piepilda bauslību, un caur Viņu mēs arī sapratīsim Dieva prātu. Turēsimies pie Viņa un sekosim Viņam katru dienu, lai Viņa Gars mūs vada, pasargā un izaicina. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 05.02.2017. /